

ROMANA

Nina Milne

Lánybúcsú, sok pezsgővel

Elizabeth Power

Háborgó felszín

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Nina Milne, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

A ROMANA 725. eredeti címe: *Hired Girlfriend, Pregnant Fiancée*
(Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította: Várnai Péter*

© *Elizabeth Power, 2005 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

A ROMANA 726. eredeti címe: *Tamed By Her Husband*
(Harlequin Mills & Boon, Tender Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2008)

• *Magyarra fordította: Brodszky Ildikó*

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 725-726. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-351-6

• *Kép: Shutterstock*

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• A kiadó és a szerkesztőség címe: *1118 Budapest, Szüret u. 15.*

• Felelős kiadó: *dr. Bayer József*

• Főszerkesztő: *Vaskó Beatrix*

• Telefon: *+36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Nina Milne

Lánybúcsú, sok pezsgővel

1. FEJEZET

Mi a fenét keres ő itt egyáltalán?

Gabby Johnson erőnek erejével mosolyt varázsolt az arcára, és próbálta megőrizni a nyugalmát, miközben lelki szemei előtt vakító élességgel villogott egy szó: HIBA!

Szedd össze magad! – gondolta. Valójában szórakoztatónak kellene lennie, ha barátnők együtt töltenek egy hétvégét. Már csak az a kérdés, hogy mit értünk kellemes napokon...

– Oké! – A koszorúslány, a temperamentumos, vörös hajú Lorna, akit Gabby csak most ismert meg, összecsapta a tenyerét. – Hölgyeim, egész sor vidám programot találtam ki, hogy megünnepeljük a barátnők, Charlotte közelgő esküvőjét.

A többiek mind tapsoltak, és Gabby feszültsége is oldódott. Emlékezetébe idézte, hogy ünnepelni jöttek ide. Charlotte-tól igazán kedves, hogy meghívta őket. Az egyetemen barátnők voltak, aztán elvesztették egymással a kapcsolatot, és csak akkor vették fel újra, amikor néhány hónapja véletlenül találkoztak.

– Most, hogy mind összegyűltünk itt, Bath gyönyörű városában, ebben a fantasztikus házban, elmondom, mi lesz a ma esti programunk – folytatta Lorna. – Megígérem, hogy később majd koktélok is lesznek, előbb azonban mókás dolgot fogunk együtt csinálni. Mielőtt elmondom, mi az, igyunk meg egy-egy pohár pezsgőt, és öltözzünk át! – Lorna megfordult, és néhány rikító rózsaszínű táskára mutatott. – Mindenkién rajta van a neve, és remélem, eltaláltam a méreteiteket.

A többiekkel együtt Gabby is elvette a nevére szóló táskát. Körülötte a lányok hangerősen sikoltozni kezdtek, miután meglátták, mit kaptak. Gabby a maga befelé forduló természetével majdhogynem pánikba esett. Ne kényeskedj, annyira nem lehet rossz! – gondolta, hogy erőt öntsön magába.

Mindnyájan elővettek a táskájukból egy-egy kis üveges pezsgőt. Gabbyra megnyugtatóan kellett volna hatnia az italnak, ám aztán kiderült valami meghökkentő.

– Nyuszijelmez! – kiáltotta az egyik nő. – Mindig is szerettem volna ilyen viselni.

Nyuszijelmez? Gabby azt hitte, szolidabban fogják tölteni az estét. Vacsorára és italokra számított. Nyuszijelmezre egészen biztosan nem. Most viszont egész este ezt kell viselnie... Miért nem lehet ő is olyan, mint a többiek, akik el vannak ragadtatva az ötlettől?

Megint mosolyteröltetett magára, és elővette a jelmezt: egy rózsaszín fűzőt, egy pomponfarkincát, nyuszifüleket és egy csillogó harisnyanadrágot. Most már értette, miért kérték arra, hogy hozzon magával pink túsarkú cipőt. A fejében vadul kavarogtak a gondolatok. Mi lenne, ha rosszul érezné magát? Vagy mondjon feminista okokból nemet a jelmezre? Tudta, hogy össze kell szednie magát, ha nem akar ünneprontó lenni. Nincs mit tenni, le kell cserélnie a farmernadrágját és a pólóját a jelmezre.

Legfőképpen pedig el kell lazulnia. Átfutott a fején gyerekkori mantrája: *csak egy-két nap, aztán vége lesz*. Annak idején mindig ezt mondogatta, amikor rémülten elbújt valahol, miközben az anyja mulatozott. Gabby már hároméves korában ijesztő bizonyossággal tudta, hogy az anyja, aki túl sokat iszik, és drogokat is használ, nem tudná őt megvédeni. Ezért mindig keresett egy helyet, ahol elbújhatott: egy szekrényben vagy az ágy alatt. Ott pedig mindig azt mondta magának, hogy ki fogja bírni, és hogy holnap ilyenkorra mindennek vége lesz. Ahhoz képest gyerekjáték, hogy most nyuszijelmezben kell kimennie az utcára.

– Jól vagy? – kérdezte tőle Charlotte. – Tudom, hogy valószínűleg nem erre vágysz, de...

– Nem, nincs semmi baj. Mókásnak találom – felelte Gabby, és zavartan megigazította a nyuszifülét.

Valóban ideje, hogy leküzdje az ellenérzéseit. Komolyan haragudott magára. Annyira nem lesz rossz, hiszen mind a nyolcan ugyanúgy lesznek öltözve. Ő pedig majd megbújik a háttérben. Végül is ahhoz ért a legjobban.

– Oké, hölgyek, gyertek ide! – Lara elővette a következő meglepetést, egy rózsaszín cilindert.

– A kalapban nyolc cédulán feladatok vannak. Mindenki húz egyet, aztán szembenéz a kihívással. Többnyire együtt leszünk, de szeretném, ha fotókat készítenének bizonyítékul, hogy végrehajtottátok a feladatokat.

Na, ez aztán remek! – gondolta Gabby. Hogyan maradjon így észrevétlen? És milyen feladat vár rá?

Megint rémület fogta el. A képessége, hogy láthatatlanná válik, a túlélést jelentette a számára. És azt is a visszahúzódó lényének köszönhette, hogy miután az édesanyja túlادagolás miatt borzalmas halált halt, ő a nagyszüleinél élhetett, bár magas koruk miatt a szociális gondozónak eleinte fenntartásai voltak.

– Olvasd fel! Olvasd fel!

A hangos követelés visszarántotta Gabbyt a jelenbe, és észrevette, hogy az egyik lány már kihúzta az első cédulát a cilinderből.

– Cseréld ruhát egy férfival, akit nem ismersz!

Mindenki hangosan nevetett, Gabby azonban nagyokat nyelt, amikor Lorna elébe tartotta a kalapot. Vegyél nagy levegőt, és lassan fújd ki! Két nap múlva vége lesz ennek az egésznek, gondolta újra.

– Olvasd fel! Olvasd fel!

Gabby gyomra remegett, miközben eleget tett a felszólításnak:

– Keress egy vonzó, ismeretlen pasit, és készíts fotót arról, ahogy csókolóztok!

Ez még vidámabb nevetéseket váltott ki, és Gabby rábírta magát, hogy együtt nevessen a többiekkel. Most a kettes számú képességét kellett bevetnie: a színlelés művészetét. A túlélés érdekében ez az egész gyerekkorában fontos szerepet játszott. Most is menni fog.

Néhány órával később, amikor a délután kora estébe fordult, Gabby arcizmai már fájtak, a félelme pedig felerősödött. Körülötte már mindnyájan teljesítették a feladatukat: Kate, Charlotte, Lorna és a többiek is. Most neki kell következnie. A figyelem középpontjában fog állni.

Izzadság verte ki, miközben még mindig görcsösen mosolygott. Lorna odalépett hozzá, és kedvesen nézett rá.

– Már csak te vagy hátra, Gabby. Az sem baj, ha nincs kedved a feladatodhoz. Ha akarsz, kihagyhatod, és máris indulhatunk a koktélbárba.

Gabby egy pillanatig kísértést érzett, hogy éljen az ajánlattal. Aztán dühös lett magára. Valóban azt akarja, hogy egyedül ő bújjon ki a feladat alól? Az egyetlen legyen, aki nem járul hozzá a fotóalbumhoz, amelyet Lorna majd Charlotte-nak készít, hogy örökre emlékezzen erre a napra? Ez szörnyen kínos lenne, úgyhogy legalább meg kell próbálnia a dologgal.

Kényszeredetten elmosolyodott, és megrázta a fejét.

– Nem, nem, benne vagyok, de inkább egyedül oldanom meg a feladatot. Később majd csatlakozom hozzátok a bárban.

– Oké, ez jól hangzik.

Gabby így aztán a cédulával a kezében meg a nevetséges jelmezében elindult, és már hamar eltűnt a sötétben.

Zander Grosvenor körbenézett az asztalnál, és az emlékezetébe idézte, hogy ő nem kisiskolás, hanem sikeres üzletember. Az édesanyja és a két nővére arca láttán azonban nehéz volt meggyőznie magát.

Értette, miért menekült az apja mindig a golfpályára. A jelenet Zandert azokra a kínos beszélgetésekre és megaláztatásokra emlékeztette, amelyeket kisfiúként el kellett szenvednie. Már iskolás korában sem sikerült megfelelnie a magas elvárásoknak, amelyeket a két jól tanuló nővére példája támasztott vele szemben. Annak idején ő egy egyszerű könyvet sem tudott elolvasni.

Azok a kudarcok azonban már a múltjához tartoznak. Miután megállapították nála, hogy diszlexiás, minden tisztázódott. Az édesanyja hibásnak érezte magát, mert nem jött rá korábban, hogy mi a baj, és attól fogva Zander minden lépését támogatta. Akárcsak az édesapja és Julia, az

idősebb nővére, aki ma már sikeres emberi jogi ügyvéd. Elvált, és két gyereke van, az egyik szintén diszlexiás. Gemma, a másik nővére kitűnő sebész, és jegyben jár Alessio Bravantival, egy híres autóversenyzővel, aki Zander legjobb barátja is.

A négy Grosvenor azért jött most össze, hogy arról a jótékonysági rendezvényről beszéljenek, amelyet Zander a diszlexiás gyerekek támogatására szervezett. Az eseményen majd beszédet is kell mondania. A gyomra már a gondolatra is összerándult. Ráadásul valami azt súgta neki, hogy ennek a családi találkózónak más, rejtett oka is van.

– Oké, a gálaestig már csak egy hét van – mondta. – Ezért úgy gondoltam, hogy ma az utolsó részleteket is megbeszéljük.

– Jó ötlet – helyeselt az édesanyja. – Én meghívtam Brenda Davisont. Két évet Ausztráliában töltött, és éppen visszatért Angliába. El sem hiszed, milyen érdekes élményekben volt része! És nagyon szép fiatal nő lett. Biztosan tetszeni fog neked, Zan.

Gemma az öccsére mosolygott.

– Ugye emlékszel Louise Martinra? A gála napján sajnos más elfoglaltsága van, ezért meghívtam az esküvőre. Szerintem pontosan a te eseted.

Zander zavartan hunyorgott.

– Nos... én nem ezekre a részletekre gondoltam – mondta. A hangja élesebb volt, mint akarta, ezért mosolyt erőltetett magára. – Azt szeretném, hogy nézzük át együtt az árverési listát, és beszéljük meg a vacsora menüjét. Az én szerelmi életem nem szerepel a programpontok között.

– Az nem is létezik – felelte Julia szelíden. – Semmibe sem akarjuk beleártani magunkat, csak segíteni szeretnénk neked.

– Köszönöm, de nem szorulok segítségre.

Zander édesanyja halkán felsóhajtott.

– Drágám, Claudia biztosan nem akarná, hogy örökre egyedül maradj. És ő már öt év nincs köztünk.

– Igen, mama, tudom – válaszolta Zander ingerülten. – Ne aggódjatok miattam, jól vagyok. Igazán.

– De talán ideje, hogy élvezd is az életet – javasolta Julia. – Tudjuk, hogy szeretted Claudiát, de úgy gondoljuk, hogy megint a kezvedbe kellene vened az életed irányítását.

Zander összerezett, és hirtelen büntudata támadt. Igen, szerette Claudiát. Gyerekkoruk óta ismerték egymást, és rajongott a lányért. Húszévesen feleségül vette, aztán kiderült, hogy a jövőről igencsak eltérő elképzeléseik vannak. Neki pedig rá kellett döbbsennie, hogy hibát követett el a házassággal.

A felismerését senkivel sem osztotta meg, sem Claudiával, sem a saját családtagjaival. Aztán a felesége betegsége váratlanul úgyis mindennek véget vetett.

Zander a családi találkozó után Bath óvárosának szűk utcáin sétálgatott, és uralkodni próbált az érzelmi zűrzavaron, amelyet néhai felesége emléke váltott ki belőle.

Amikor közelebb ért az apátsági templomhoz, amelynek tornyai a lemenő nap fényében vörösben ragyogtak, egyszer csak egy rózsaszínű alakot látott meg, és zavarodottan megállt. A templom előtti téren egy nő állt, aki rózsaszínű nyuszijelmez viselt, mégis nagyon komolynak tűnt. Telt ajka és egyenes orra volt, a haja, amelyet nyúlfülek koronáztak, lazán a vállára omlott. Nagy, mogyoróbarna szemében mintha kétkedés ült volna.

Éppen megfordult, és Zandernek egyszeriben olyan érzése támadt, hogy ismeri, ezért odalépett hozzá.

– Gabby? – kérdezte.

A lány az iskolában egy osztállyal alatta és Claudia alatt járt.

– Igen, én vagyok – válaszolta a nő rövid habozás után. – Emlékszel rám?

Hirtelen visszatértek a régi emlékek. Zander tizenhét éves volt, amikor az iskola folyosóján egy lány jött vele szemben. Egy halom könyvet szorított magához, de elejtette őket, amikor meglátta Zandert. Elvörösödve lehajolt értük, ő pedig segített összeszedni a könyveit.

Közben beszélgetésbe elegyedtek, aztán egyszer csak megjelent Claudia. Egy barátnője elmondhatta neki, mi történik a folyosón, ő pedig lecsapott Zanderre, és magával cipelte.

– Azt hiszed, hogy Gabby Johnson véletlenül ejtette el a könyveit? – kérdezte. – Mindenki tudja, hogy odáig van érted. Róla viszont senki sem tud semmit, csak annyit, hogy a nagyszüleivel él. Jobb, ha tisztában van vele, hogy te már foglalt vagy. Ezért húztalak magammal.

Zander nem tartotta tanácsosnak, hogy most szóba hozza ezt a régi esetet.

– Természetesen emlékszem – válaszolta. – Hogy vagy?

– Köszönöm, jól. És sajnálom, ami Claudiával történt.

Zander bólintott.

– Köszönöm.

– Az apátságba készülsz? Miattam ne zavartasd magad! Örülök, hogy láttalak.

Gabby elindult, de a kezéből kiesett a cédula. Zander udvariasan lehajolt érte, és visszaadta. A tekintete közben a nyúljelmezre esett.

– Lánybúcsú?

– Nem – felelte Gabby halálosan komoly arccal. – Mindig ebben az öltözékben járok a városban.

– Bathnak szerencséje van – mondta Zander gondolkodás nélkül.

A lány rászegezte a tekintetét.

– Sem Bathnak nincs szerencséje, sem nekem. Vagy te talán szeretnél így járkalni?

Rövid szünet támadt, miközben mind a ketten megpróbálták elképzelni a dolgot.

– Valószínűleg nem – ismerte be végül Zander. – Teljesítetted már a feladatodat?

– Nem. Éppen azon gondolkodtam, hogyan csináljam. Ebben a jelmezben olyan borzalmasan érzem magam, hogy semmi sem jut az eszembe. Ráadásul sürget az idő, úgyhogy inkább megyek is.

– Tehetek érted valamit?

Gabby tekintete gyanakvó lett.

– Miért tennél?

– Mert kedves fickó vagyok, és szeretnék a segítségedre lenni a feladatod teljesítésében. Miről van szó?

Gabby habozott egy pillanatig.

– Fotót kell vinnem arról, hogy megcsókolok egy idegent.

Vagy úgy! Így jár, aki beszélgetésbe elegyedik egy nyuszijelmezt viselő nővel. Zander azonban a lányt és leginkább a telt ajkát nézegetve valójában nem is találta rossznak az elképzelést, és bólintott.

– Jól van, segítek neked, bár igazából nem vagyunk idegenek, csak majdnem.

Gabby bizonytalanul nézett Zanderre, de végül bólintott.

– Oké, akkor essünk túl rajta! – mondta, de hirtelen észbe kapott, és megrázta a fejét. – Ne haragudj, nem úgy értettem, csak... Nagyon kellemetlen nekem ez a helyzet. Az egyetemi könyvtárban dolgozom. Ebben az öltözékben... hülyén érzem magam. Te viszont semmiről sem tehetsz, és nagyon kedvesnek találom, hogy segíteni akarsz nekem. – A lány benyúlt a zsebébe, és előhúzta a mobiltelefonját. – Jól van, készen állok.

Zander előrehajolt, és valójában Gabby arcára akart csókot nyomni. A lány azonban éppen ekkor oldalra fordította a fejét, bizonyára azért, hogy jobb szögben álljon a fényképhez, Zander szája pedig óhatatlanul a szájához ért.

A csók után természetesen azonnal hátra kellett volna húzódnia. De most már nem tudta megtenni, mert egyszeriben olyan heves vágy ébredt benne, hogy a szava is elakadt. Mennyei volt a lányt csókolni, és olyan érzése támadt, hogy az egész világon csak ők ketten léteznek. Gabby ugyanígy érezhetett, mert halk sóhajt hallatva odasimult Zanderhez, miközben a csókja még odaadóbb lett.

A varázs csak akkor tört meg, amikor egy mellettük elhaladó kamasz véletlenül meglökte őket. Ekkor elváltak egymástól, és bocsánatkérést dünnyögtek.

– Én... én... – hebegte Gabby, mintha sokkhatás alatt állna, de nem folytatta, hanem megfordult

és elsietett.

Zander elfelejtette becsukni a száját, miközben a lány után nézett. Azon gondolkodott, visszahívja-e. Nem, az nem lenne jó ötlet. Claudia halála óta nem randizott, mert abból csakis bonyodalom származna. Mint ebből a csókból. Zander ezért csak a tekintetével követte Gabbyt, de nem ment utána.

Gabby ritkán örült ennyire a hétfőnek. Amint belépett az egyetemi könyvtárba, azonnal jobban érezte magát. Alighanem azért is, mert újra normális holmikat viselt: kék szövetnadrágot és krémszínű blúzt. A haját lófarokba fogta, és a hétfői izgalmak után kifejezetten élvezte a munkahelye csendjét.

Közben azért tudta, hogy a csók, amelyet Zanderrel váltott, még hetekig üldözni fogja. Csodás volt a férfi száját a száján éreznie! A pillanatról készült felvétel sajnos túlságosan homályos lett. Gabby ezért hirtelen elhatározással bement egy férfiruhaüzletbe, keresett egy megfelelő próbababát, és kinevezte a barátjának. Az eredményt kifogástalannak találta, és sajnálta, hogy nem jutott már hamarabb az eszébe.

Micsoda véletlen, hogy éppen Zander Grosvenorral találkozott! A gimnáziumban bele volt zúgva, de természetesen tudta, a fiú túl jól néz ki ahhoz, hogy neki esélye legyen nála. Egyébként is Claudiával járt, és más lányokra rá sem nézett. Gabby ezt annak idején imponálónak találta. Most viszont tudta, hogy ki kell vernie a fejéből Zandert, aki hihetetlenül sikeres, gazdag, és egyáltalán nem az esete. Jobban teszi, ha a munkájára koncentrál.

Napközben leginkább az online tanfolyammal foglalkozott, amelyet azért indított, hogy az egyetemisták számára megkönnyítse a hozzáférést a könyvtár könyveihez és adatbázisaihoz. Amikor nem sokkal a munkaideje vége előtt a gondolataiba merülve végigsétált a polcok között, az egyik asztalon egy halom visszaadott könyvet látott. Magához vette őket, és tovább akart indulni, de hirtelen földre gyökerezett a lába.

Merthogy nem más állt előtte, mint az a férfi, aki körül egész idő alatt köröztek a gondolatai.

Zander Governor, itt? Vagy csak tréfát űz velem a fantáziája?

Nem, valóban ő az.

– Helló, Gabby!

– Zander? – mondta a lány alig hallhatóan.

Egy pillanatig arra gondolt, hogy bebújik az egyik asztal alá. Aztán az emlékezetébe idézte, hogy már nem hároméves kislány, aki az anyja viharos életének a foglya. És nem is az a kilencéves gyerek, aki attól retteg, hogy elveszik a nagyszüleitől. Nem, szóba sem jöhet, hogy elfusson vagy elbújjon.

Ezért aztán maradt, ahol volt. Így azonban Zanderre kellett néznie, és ettől sajnos vitustánca kezdtek a hormonjai. A férfi lenyűgözően festett a láthatóan csináltatott, hajszálcsíkos, szürke öltönyében és fehér ingében. Az egész megjelenése gazdagságot és sikerességet sugárzott. Sötétszőke, kissé hosszú hajával és az átható kék szemével szabályosan elnémította Gabbyt. A könyvtár mintha egyszeriben összezsugorodott volna körülötte.

Végül azonban megtalálta a hangját:

– Ez aztán a meglepetés! Engem keresel?

A férfi bólintott.

– Igen. Említetted, hogy az egyetemi könyvtárban dolgozol. Kutakodtam kicsit, és most itt vagyok.

Gabby csak most figyelt fel arra, hogy Zander idegesnek tűnik.

– Mit tehetek érted?

– Arra gondolkodtam, hogy talán eljönnél velem vacsorázni.

Gabby önkéntelenül is elmosolyodott. A férfit nyilván a találkozásuk indította erre a gondolatra. Zander következő szavai azonban összetörték a reményét:

– Üzleti ajánlatot szeretnék tenni neked.

Hát persze! Hogy gondolhatta egy másodpercig is, hogy másról lehet szó? A randevúra amúgy is

nemet mondott volna. Az már túl sok lenne neki. Zander túl vonzó, túl gazdag, minden tekintetben „túl sok” hozzá képest.

- Könyvtárosra van szükséged?
- Nem – felelte a férfi, és megdörzsölte a tarkóját. – Bonyolultabb a dolog. Gabby kíváncsian nézett Zanderre.
- Izgalmasan hangzik.
- Végeztél már, vagy találkozunk később?
- Nem, mehetünk.

Miközben elhagyták a könyvtár épületét, Zander azt találgatta, hogy megbolondult-e. Mert amint meglátta Gabbyt, elsöprő vágyat érzett arra, hogy újra megcsókolja. Idekint, a szabad levegőn azonban észhez tért.

- Arra gondoltam, hogy beülhetnénk a Lotharióba.

Az Bath egyik legjobb étterme volt. Zander abban reménykedett, hogy abban a környezetben könnyebb lesz előadnia az ajánlatát Gabbynak. A lány azonban cseppet sem tűnt lelkesnek.

- Vagy inkább máshová mennél?
- Igen, valami kevésbé elegáns helyre, ha nem bánod.
- Semmi baj.
- Nem messze innen van egy jó kis pizzéria. Menjünk oda!

Nemsokára beléptek a hangulatos kis olasz étterembe, amelyben paradicsom, fokhagyma és oregánó bódító illata terjengett. Sok asztalnál ültek vendégek, de nem volt zsúfoltság. A piros-fehér kockás abroszok kötetlen légkört teremtettek.

Amint Gabby és Zander leült, azonnal étlapokat hozott nekik egy pincér, de a lány bele sem nézett a magáéba.

– Én azt kérem, amit mindig: articsókás pizzát kecskesajttal, kapri- és olajbogyóval. Az egyszerűen isteni.

– Miért nem próbálsz ki valami mást? – javasolta Zander. – Lehet, hogy elszalasztasz valamit, ha mindig ugyanazt kéred.

Gabby a homlokát ráncolva nézett a férfira, és ő sietve visszakozott:

- Ne haragudj, természetesen te döntesz – mondta.

Zavartan az étlapjára szegezte a tekintetét, és már megbánta, hogy kritizálta a lányt. Gyerekkorában az éttermek a diszlexiája miatt rémálommal értek fel számára, és mindig csak találmokra bökött rá egy ételre, váltakozó sikerrel.

Miután a pincér felvette a rendelésüket, kenyeret és olívaolajat hozott nekik, aztán megint kettesben maradtak. Gabby elvett egy darab *ciabattát*, belemártotta az olívaolajba, aztán várakozóan a férfira nézett.

- Hallgatlak. Hogy őszinte legyek, elképzelni sem tudom, milyen ajánlatot akarsz tenni nekem. Zander nagy levegőt vett.
- Mielőtt mindent elmondok, tudni szeretném, hogy van-e tartós kapcsolatod.
- Mi köze ennek az üzleti ajánlathoz?
- Tedd meg nekem azt a szívességet, hogy válaszolsz.

Gabby hunyorított, és megrántotta a vállát.

- Nincs.

Ebben a pillanatban megjelent a pincér a borral. Zander így lehetőséget kapott arra, hogy összeszedje magát.

- Mit tudsz rólam? – kérdezte.

– Azt, hogy egy üzleti tanácsadással foglalkozó céget vezetsz, amely nagyon sikeres, és hogy irodáitok vannak Londonban, Németországban és Írországban. Huszonhét évesen kerested meg az első milliódat, a cégedet egy garázsból építtetted fel, miközben egy lakókocsiban aludtál, mert mindent kockára tettél.

Zander büntudatosan nézett a lányra. Amit mondott, az mind megfelelt az igazságnak. A felesége halála után belevetette magát a munkába, és olyan sikeres lett, amilyen soha nem lett

volna, ha Claudia életben marad.

Nem arról van szó, hogy ne hinnék benned, mondta neki annak idején a felesége. De miért nem jó minden úgy, ahogy most van? Ha saját céget alapítasz, alig foglak látni. Én azt szeretném, hogy együtt legyünk, gyerekeink legyenek, és ne tegyük kockára a fejünk felett a tetőt.

– Igen, így van – felelte Zander –, de én inkább a magánéletemre gondoltam.

– Tudom, hogy özvegy vagy. És ahogy már mondtam, nagyon sajnálom.

Zander nem tudta, hogyan mondhatná el Gabbynak, milyen rettenetes volt végignéznie, hogy az a nő, akibe tizenhat évesen beleszeretett, egyre gyengébb lett, végül pedig elveszítette a küzdelmet.

– Nehéz volt – válaszolta csak.

Meghozták a pizzáikat, hozzá pedig fűszereket és parmezánsajtot.

– Claudia halála óta egyetlen nővel sem randiztam. A családom azonban... Nos, ők úgy gondolják, hogy az egyedüllét nem tesz jót nekem, és állandóan össze akarnak boronálni valakivel. – Zander megkóstolta a pizzáját, és elismerően bólintott. – Igazad volt. Isteni.

– Örülök, hogy ízlik. – Gabby még egy kevés chiliolajat locsolt a pizzájára. – Valójában szép tőlük, hogy törődnek veled.

– Igen, így van. Szombaton azonban, miután mi találkoztunk, elmentem a szüleimhez, akik alig bírtak magukkal örömben.

– Miért?

Zander nagyot sóhajtott.

– Anyám egyik barátnője, Edna Harris látta, hogy megcsókoltuk egymást, és ezt mindenkivel tudatta. A mamám pedig megpróbált kifaggatni rólad.

– Ó, értem. De mondhattad volna, hogy csak segíteni akartál egy régi iskolatársnődnek egy különleges feladat teljesítésében.

Zander bólintott.

– Persze, mondhattam volna, de nem mondtam.

– Miért nem?

A férfi megint nagy levegőt vett.

– Mert nagyszerű ötletnek gondoltam, ha úgy tennék, mintha a barátnőm lennél.

Gabby kis híján félrenyelte az articsókát.

– Tessék?!

– Ezért vagyok itt. Szerződtetni szeretnék a barátnőmnek.

2. FEJEZET

Gabby azt hitte, rosszul hall. Zander Grosvenornak talán csak furcsa humora van, gondolta. Az is lehet, hogy ő értette félre a férfit. Elképedten meredt rá, és egy kérdésen kívül semmi más nem jutott az eszébe:

– Miért?

Zander nem válaszolt, csak ivott egy korty bort.

– Miért akarsz barátnőt szerződtetni? – folytatta végül Gabby. – Biztosan nem lenne nehéz igazit találnod.

A férfi megrázta a fejét.

– De én nem akarok igazi barátnőt. Egyelőre legalábbis nem.

Gabby megbánta az elsietett kérdését. Zander özvegy, és nyilván még nem tette túl magát a felesége halálán.

– Ne haragudj! – mondta feszengve. – Nem akartam megsérteni Claudia emlékét.

– Semmi baj. Nem volt bántó.

– Azt viszont még mindig nem értem, miért van szükséged hamis barátnőre.

– Mert az boldoggá tenné a családomat. El sem tudod képzelni, mennyire örültek, amikor Edna elmesélte, hogy találtam valakit. A nővérem az édesanyámmal együtt attól tart, hogy soha nem jutok túl Claudia elvesztésén.

Gabbynak ezt előbb fel kellett dolgoznia.

– Természetesen megértem, hogy örömet akarsz okozni a családnak – mondta végül. Ő is mindent megtenne a nagymamájáért, ahogyan érte is mindent megtettek a nagyszülei. A nagyapja halála után a nagyanyjának egyedül kellett gondoskodnia róla. Időközben nagyon idős lett, a múlt hónapban betöltötte a kilencvenet, és egyre fenyegetőbb lehetőség volt, hogy otthonba kell kerülnie. – Azt azonban furcsállom, hogy el akarod hitetni a családdal, van barátnőd. Ez végül is hazugság lenne.

– Miért?

– Mert ezzel úgy tennél, mintha már nem gondolnál Claudiára. És ha így van, miért nem keresel igazi barátnőt egy idegen nő helyett, akit megcsókoltál, hogy kihúzd a pácból?

– Személyes okokból – felelte Zander. – Azt akarom, hogy a családtagjaim ne aggódjanak miattam. És hogy ne akarjanak összehorolni valakivel, mert ez már az örületbe kerget.

– De nem működne a dolog!

– Miért nem?

– Mert valószínűleg nem akarod örökre fenntartani ezt a látszatot. Mi történne néhány hónap múlva, amikor mi, úgymond, szakítanánk? A tieid megint aggódni kezdenének, mert azt hinnék, hogy Claudia miatt hagyta ott az állítólagos barátnődet. Ha pedig a barátnőd szakítana veled, azt hinnék, hogy összetörte a szíved. Egyik sem jobb, mint a másik.

– Igen, erre már én is gondoltam. Kezdetől fogva az értésükre adnám, hogy semmi komoly nincs köztünk, csak szórakozni akarunk egy kicsit.

Gabby nem tudta, miért, de ezek a szavak rosszul estek neki. Zander eleve nem hisz abban, hogy én többet is jelenthetnék a számára, gondolta. Aztán észhez térítette magát, elvégre csak egy feltételezett helyzetről beszélnek. Gabbynak nem igazán tetszett, mert arról, hogy szerepet kellene játszania, a gyerekkora jutott az eszébe. Akkoriban mást sem tett. Ezért aztán megrázta a fejét.

– Nincs olyan, hogy *köztünk*, Zander. Ez csak hipotetikus kérdés volt.

– Azért gondolkodj el rajta! – javasolta a férfi. – Ez a megállapodás mindkettőnk számára előnyös lenne. Ha elmondom a családtagjaimnak, hogy csak rövid közjátékról van szó, ők boldogok lesznek, de nem fognak lerohanni téged. Neked csak annyit kell tenned, hogy időnként elkísérsz egy rendezvényre, eljössz velem a családi eseményekre, együtt mutatkozol velem. Ez minden. Én

pedig természetesen fizetnék neked az időért. Mit szólsz hozzá?

– Azt, hogy ez örültség, és te még örültebb vagy.

Zander arcán mosoly suhant át.

– Ez azt jelenti, hogy vállalod?

A férfi mosolyától Gabbynak egy pillanatig elakadt a szava. Zander egészen megváltozott tőle, sokkal megnyerőbb lett, ő pedig a másodperc törtrészéig késztetést érzett arra, hogy igent mondjon. A férfi megérezhette a határozatlanságát.

– Ugyan már, Gabby, erőlted meg magad! – mondta rábeszélően. – Még az is lehet, hogy jól fogsz szórakozni.

Szórakozni... A lány még mindig Zander mosolyának hatása alatt állt, miközben a fejében egymást kergették a gondolatot. A férfi fizetne neki, úgyhogy talán félretehetne egy kis pénzt a nagymamájának.

– Milyen rendezvényekre kellene elkísérnem? – kérdezte gyanakvóan.

– A nővérem néhány hónap múlva férjhez megy Bathban, én pedig a jövő héten gálaestet szervezek Londonban. Időnként elmennénk vacsorázni, és sajtófotókhoz pózolnánk. Talán interjúkat is adnánk.

Gabby azonban már az első pontnál megdermedt.

– Kihez megy feleségül a nővéred?

– Alessio Bravantihoz.

– Az autóversenyzőhöz?

– Igen, hozzá.

– És a gála? Nagy durranás lesz, amelyről beszámolnak majd a magazinok?

– Gondolom, igen. – A férfi összeráncolta a homlokát. – Ez gondot jelent neked?

– Ó, igen! Sajnálom, de erre nem én vagyok a megfelelő személy. – Gabby eltolta maga elől a tányért, és nagyot sóhajtott. – Bevallom, nem tartozom azok közé a nők közé, akik rajonganak a nyilvános szereplésekért.

– Senki sem fog kritizálni.

– Ez nem igaz, te is tudod. A családod ítéletet alkotna rólam, ahogyan a gálaest és az esküvő vendégei is. Ha pedig az újságírókra gondolok...

– Nem teljesen mindegy, hogy miket írnak?

– Nem, mert a szavak fájdalmat okozhatnak, és az ilyen sebek csak nagy sokára gyógyulnak be. Igenis fontos, hogy mit gondolnak rólunk mások.

Gabbynak azok a szociális munkások jutottak az eszébe, akinek az értékelésétől függött, hogy ő a nagyszüleinél maradhat-e. Annak idején mindent megtett azért, hogy jó benyomást keltsen. Olyan gyerek lett, amilyenek a hivatalnokok akarták: csendes, észrevétlen. És még mindig olyan ember. Félt a nyilvánosságtól. Minden, csak nem egy partitica.

– Igazán sajnálom, Zander, de nekem ez egyszerűen nem menne. Valaki mást kell keresned a feladatra – mondta. A férfi szóra nyitotta a száját, Gabby azonban gyorsan felállt. – Bocsáss meg egy pillanatra! – kérte, és a női mosdóba indult.

Az lesz a legjobb, ha sietve kifizeti a számláját, aztán eltűnik innen. Lehet, hogy ez gyávaság, de mindenképpen helyes döntés. Ismeri a határait, és annak a szerepnek az eljátszása meghaladná az erejét.

Miután Gabby visszament az asztalukhoz, Zander látta rajta, hogy minél előbb el akarja hagyni az éttermet. Ő azonban csak mosolyogva a lány székére mutatott.

– Még rendeltem magunknak desszertet – mondta. – Azt, amit mindig kérsz.

Gabby meglepetten eltátotta a száját.

– Én valójában már menni akartam.

– Kárba veszne a desszert – felelte Zander szelíden. – Ráadásul a megállapodásunk legfontosabb részéről még nem beszéltünk.

– Éspedig? – kérdezte Gabby, és nagy sóhajjal visszaült a székére.

– A munkadíjról.

– Az nem számít.
– Várj! Ha elfogadod a javaslatomat, százezer fontot fizetek neked, és természetesen a költségeidet is megtérítem.

A lány szeme elkerekedett.

– Tessék? Te megőrültél?

– Nem.

– Biztosan kevesebb pénzért is találsz valakit, aki megcsinálja, amit akarsz.

– Lehet, de én téged akarlak.

Az asztaluknál hosszú csend állt be. Gabby el sem akarta hinni, hogy ez igaz.

– Te vagy a legjobb választás – folytatta Zander –, mert téged csókoltalak meg, és téged látott Edna.

– Valóban azt hiszed, hogy felismerne? – kérdezte Gabby, miután megtalálta a hangját.

– Talán nem, de nem akarok kockáztatni. Tökéletesen tisztában vagyok azzal, hogy neked nem fűlik a fogad a dologhoz. De gondolj arra, hogy mi mindent tudnál kezdeni azzal a pénzzel!

Gabby arcán ábrándos kifejezés jelent meg, miközben bizonytalanul harapdálta az ajkát.

– Igazad van, a pénz csodás lenne. Mégsem vállalhatom, mert az nem volna tisztességes veled szemben. Nem tudnám eljátszani a szerepet. És nem csak a nyilvánosság miatt. – A lány előrehajolt.

– A való életben soha nem járhatnék veled. Nem lennék hiteles, és senki sem venné be, hogy egy pár vagyunk.

Zander meglepetten nézett Gabbyra.

– Miért ne járhatnál velem?

– Fontos ez?

– Természetesen. Mert ha van valamilyen akadály, azt leküzdhetjük.

– Nos, egyrészt soha nem mennék bele egy kapcsolatba csakis a szórakozás kedvéért.

– Mert életre szóló társat keresel? – Zander megpróbálta elérni, hogy a hangjában ne legyen kétkedés.

Gabby megrázta a fejét, és a férfi karjára tette a kezét.

– Ne haragudj! Tudom, hogy tragikus véget ért a házasságod. Tökéletesen megértem, hogy többé nem akarsz elkötelezni magad. Én azonban igen... legalábbis majd valamikor.

– Ez azt jelenti, hogy csakis az igazival kezdesz majd kapcsolatot?

– Mondjuk inkább úgy, hogy nem szeretnék kapcsolatot valakivel, aki egyértelműen nem az igazi.

– Értem.

Gabby kétkedve nézett a férfira.

– Igazán? Valóban nem látod, hogy mi nem illünk össze? Te úgynevezett jó parti vagy, én viszont egy egészen átlagos nő, és számomra egy átlagos férfi a tökéletes választás. Vagyis a te ellentéted.

Zander megint Claudia hangját vélte hallani: *Miért nem éred be azzal, Zan, amink van? Miért kell neked egy képtelen álmod kergetned, amely tönkretelhet minket?*

Neki azonban eszébe sem jutott, hogy megkönnyítse Gabby dolgát.

– Emlékszel még a csókunkra?

A lány habozott egy pillanatig.

– Igen, természetesen emlékszem, de az semmit sem jelentett. Csak... botlás volt.

– Miért nem próbáljuk meg újra?

– Tessék?

– Jól hallottad. Miért nem próbáljuk meg még egyszer? Akkor majd kiderül, hogy botlás volt-e.

– Ez nevetséges!

– Nem az. Merthogy a testiséget illetően tudom, hogy az eseted vagyok, te pedig az enyém. És ezért meg is tudjuk tenni.

– Egészen biztos, hogy nem fogok itt csókolózni veled! – Gabby körbenézett, és összeráncolta a homlokát. – Ha azt hiszed, fizethetsz nekem azért, hogy...

– Nem! – Zander csitítóan felemelte a kezét. – Nem úgy értettem. Csak azt akartam mondani,

hogy kölcsönösen vonzódunk egymáshoz. Vagy te azt állítod, hogy tévedek?

Gabby nagyot sóhajtott.

– Nem, de örülnék, ha azt mondhatnám.

Bingó! – gondolta Zander.

– Ezért is megy majd nekünk a szerepjátszás. Nos, benne vagy? Néhány társasági esemény, és kapsz százezer fontot.

Gabby határozatlanul nézett a férfira. Aztán lehunyta a szemét, mintha megpróbálná elképzelni, mi vár rá. Végül felnézett, és bólintott.

– Jól van, megcsinálom. De csak akkor, ha a nagymamámnak elmondhatom az igazat.

Most Zander habozott.

– Ő senkinek sem fogja elárulni – ígérte Gabby –, erre a szavamat adom.

– Jól van. Megegyeztünk.

– Így jutottunk megállapodásra Zander Grosvenorral – foglalta össze Gabby a történetet, és tettetett vidámsággal a nagymamájára mosolygott.

Lucille többször is közbekérdezett, és még most is kételkedőnek tűnt.

– Valami nem tetszik nekem ebben a dologban – mondta. – Leginkább azért, mert úgy teszel, mintha nekem akarnál pénzt szerezni.

– Nem állíthatnám, hogy nagy áldozatot hozok. A legtöbb nő kapva kapna egy ilyen ajánlaton.

– Csakhogy te nem vagy olyan, mint a legtöbb nő. Biztosan nem mennél bele futó kapcsolatba egy fiatalemberrel csak azért, mert jóképű és gazdag.

– Nem is megyek bele futó kapcsolatba, nagyfi. Csak úgy teszek.

Lucille elmosolyodott.

– Figyelj, öreg vagyok, de nem butultam el. Nem fogod élvezni ezt a hazug játékot. És még valamit kérdeznék tőled: szerinted nagyapád kedvelné azt a férfit?

– Mindenképpen – felelte Gabby gondolkodás nélkül. – Zander a gimnáziumi barátnőjét vette feleségül, és a halála után is tiszteletben tartja az emlékét. Ráadásul azért találta ki ezt a színjátékot, mert nagyon szereti a családját.

Gabby nagyanyja tétován bólintott.

– Hát jó, lehet, hogy igazad van. De kérlek, ígérd meg, hogy óvatos leszel!

– Persze. Ne aggódj, csakis a pénz miatt teszem. Nem fogok beleszeretni Zanderbe.

Gabby ebben egészen biztos volt. Kétségtelenül vonzódik a férfihoz, de ezen idővel majd túlteszi magát.

– Akkor sok szerencsét kívánok neked – mondta Lucille.

– Köszönöm, nagyfi. És megígérem, hogy mindenről be fogok neked számolni. Most viszont mennem kell. Zanderrel meg akarjuk beszélni a megállapodásunk részleteit, méghozzá egy kis csónakkiránduláson. Az ő ötlete volt.

Negyedórával később Gabby megérkezett az Avon folyónál található csónakkölcsönzőhöz. Zander azért javasolta ezt a helyet, mert a találkozásuk így mások szemében randevúnak tűnik, ők pedig a csónakban zavartalanul beszélgethetnek. Gabby abban reménykedett, hogy a szabadban majd enyhül a vonzódás, amelyet Zander ébresztett benne. Amikor azonban meglátta a kikötőhely előtti padon ülni, szertefoszlott a reménye.

A férfi azonnal felállt, amint észrevette őt, neki pedig összerándult a gyomra. Zander fehér pólót és edzőcipőt viselt a farmernadrágjához, és olyan férfias volt, hogy Gabby hormonjai megint felpeszdültek. Vigyázott azonban, hogy ez ne látsszon meg rajta, és odament a férfihoz.

– Szia! – üdvözölte Zander, és kezet nyújtott neki.

– Szia! – Gabby a férfiéba tette a kezét, és azonnal libabőrös lett. – Mi a helyzet? Követ minket valaki?

Zander elmosolyodott.

– Elmondtam a családomnak, hogy veled találkozom, és nem lennék meglepve, ha kémkednének

utánunk. A beszélgetést azonban folytassuk inkább a csónakban!

– Jó ötlet.

– Milyen csónakot vegyünk ki?

– Evezőset – javasolta Gabby. – Ha akarsz, evezhetünk felváltva.

Néhány perccel később már a vízen voltak. Zander ragaszkodott hozzá, hogy ő evezzen először. Gabby így hátradőlhetett, és a férfit nézegethette. Kidolgozott karizmai csodálatot váltottak ki belőle, de megpróbálta elhíhetni magával, hogy csak azért nem veszi le róla a szemét, mert el akarja lesni az evezési technikáját. Természetesen tudta, hogy csak ámítja magát.

– Mit szólt hozzánk a családot? – kérdezte egy idő után.

– El voltak ragadtatva. – A férfi hangjában megkönnyebbülés, szomorúság és sajnálkozás keveredett.

– De hát ez jó, nem? – kérdezte Gabby bizonytalanul.

– Igen, az. A rokonaim nagyon örülnek, és már nem akarnak összeboronálni valamelyik ismerősükkel.

– Jól érzem, hogy azért van itt egy „de” is?

– Nem igazán, csak ez rádöbbenett engem arra, hogy a kocka el van vetve, és megkezdődött a játék. Most már csak sikeresen végig kell csinálnunk.

– Igen – mondta Gabby.

Ő maga is erőltetettnek érezte az igyekezetét. Pontosán tudta, milyen felépíteni egy fantáziavilágot, amely végül majd ezer darabra törik. Amikor még kicsi volt, az édesanyja mindig leadta őt a nagyszüleinél, hogy aztán hetekig hírt se adjon magáról. Gabby nem értette, miért csinálja ezt a mamája. A nagyszülei enyhíteni próbálták a bánatát, és hagyták őt fantáziálni. Volt, hogy azt találta ki, az édesanyja azért nincs vele, mert beteg, de ő nagyon hiányzik neki. Vagy hogy dolgoznia kell, és gyerekeknek nincs helyük a munkahelyén. Máskor arról fantáziált, hogy a mamája valójában hercegnő vagy sellő...

Végül azonban kipukkadt a buborék, és megmutatkozott a rideg valóság. A rövid idő, amelyet az anyja vele töltött, kijózanította Gabbyt. Láta a mocskot, az üres italosüvegeket, az injekcióstűket. Egy idő után nem tagadhatta tovább, milyen ember valójában az anyja. Szembesítette ezzel a nagyszüleit, és aztán az egész világa összeomlott. Úgy érezte, hogy mindenki elárulta, és a végsőkig elkeseredett. A legrosszabb az volt, hogy az érzéseit nem oszthatta meg a nagyszüleiével. Félt, hogy akkor őket is elveszíti.

– Gabby?

– Ó, ne haragudj! – A lány megpróbálta elfojtani a szomorú emlékeket, és újra a jelenre akart koncentrálni. A két helyzetet nyilván nem lehet összehasonlítani, mégis... – Biztos vagy benne, Zander, hogy helyes, amit csinálunk? Nem kellene inkább bevallanod az igazságot a családotnak? Mielőtt még túl késő lenne. Mert ha kiderül, hogy minden csak színlelés volt, az biztosan nagyon fog fájni nekik.

Zander egy pillanatig habozott, mielőtt megrázta a fejét.

– Nem. Ahogy az előbb is mondtam, a kocka el van vetve. Most már csak hihetően kell játszsanunk a szerepünket.

– Jól van, akkor beszéljünk a részletekről! – javasolta Gabby. – Mit mondtál eddig rólam a családotnak? Tudnom kell, hogy semmi ne érjen felkészületlenül.

– Nem sokat. Azt mondtam, hogy még a gimnáziumból ismerlek, és most véletlenül találkoztunk. A mamám és a papám nagyon örült. Julia viszont úgy gondolja, hogy a pénzemre hajtasz. Gemma abban reménykedik, hogy komoly, ami köztünk van. Ebben semmi meglepő nincs: Julia cinikus, Gemma pedig romantikus lélek.

– Pompás – felelte Gabby gúnyosan.

– Ne vedd túl komolyan a dolgot! Végül is csak egy kis flörtölésről van szó.

– Ahhoz én nem értek – mondta a lány.

Zander szája megrándult.

– Sajnos én sem – válaszolta.

Gabby meglepetten nézett rá, de az arcáról azt olvasta le, hogy igazat mondott. Zander nem szoknyavadász, elvégre egész életében kitartott egy nő mellett.

- Vagyis Claudia halála óta senkivel sem randiztál? – kérdezte Gabby kíváncsian.
- Nem. És senkivel sem feküdtem le, ha netán erre lennél kíváncsi.
- Ó! Mert hú akartál maradni Claudiához?

Zander megrántotta a vállát.

– Hogy őszinte legyek, túlságosan elfoglalt voltam. Az utóbbi öt évben minden energiámat a cégemre fordítottam. Arra nem volt időm, hogy bármilyen kapcsolatom legyen. – A férfi úgy mondta ki a „kapcsolat” szót, mintha valamilyen fertőző betegségről beszélne. – Jól van, egyelőre ennyit rólam. Veled mi a helyzet? Úgy sejtem, nem kedveled a futó kalandokat. De milyen kapcsolataid voltak?

A fenébe! Gabby már bánta, hogy a magánéletéről kérdezte Zandert. Számítania kellett volna rá, hogy a férfi is kérdezni fogja őt.

- Azt hiszem, én jövök az evezéssel – terelte másra a szót.

Megkésve döbönt rá, hogy bajba sodorta magát. Fel kellett állniuk, hogy ellépjenek egymás mellett, és helyet cseréljenek. A csónak hevesen imbolyogni kezdett, és Gabby egy pillanatig azt hitte, hogy a vízbe fog esni. Zander szerencsére hamar visszanyerte az egyensúlyát, átfogta Gabby derekát, és megtartotta. Neki azonban olyan érzése volt, hogy a férfi nem csak az akaratlan fürdéstől akarta őt megvédeni.

Zander végül elengedte, és ő leült, hogy megfogja az evezőket.

Gabby eltökélten az enyhe szellőben hajladozó fákra koncentrált. Csak akkor nézett újra a férfira, amikor már megnyugodott a légzése.

– Oké, a korábbi kapcsolataim – kezdte, miután nagy levegőt vett. – Kettő volt: Steve és Miles. Egyikükkel sem működött.

Hogy valójában miért, azt mindmáig nem tudta. Megpróbálta megmenteni a kapcsolatokat, minél jobban igyekezett azonban, annál rosszabb lett a helyzet. A partnerei végül szakítottak vele. Steve azt mondta, azért, mert nem volt közöttük bizsergés, és Miles is hasonló magyarázatot adott. Ő pedig utána elhatározta, hogy egyelőre egyedül marad.

- Ezért is nem akarok most kapcsolatot.
- Vagyis elvi alapon nem vagy kész egy viszonyra?

Ez úgy hangzott, mintha Gabby unalmas lenne. Egy pillanatig szeretett volna olyan nő lenni, aki a fenntartásait sutba dobva egyszerűen csak élvezi a pillanatot.

- Nem elvekről van szó – válaszolta –, csak ez nem illik hozzám.

Zander felvonta a szemöldökét.

– Biztos vagy ebben? Nem változtat ezen, ha mind a ketten akarják? Ha egyetértenek abban, hogy az, ami köztük van, nem örökre szól, hanem csak egy ideig lesznek együtt?

- Éppen erről beszélek. Ami eleve átmeneti, az nem az én stílusom – mondta Gabby.

Abból elégszer volt már része. Ideiglenes együttlétekből az anyjával, átmeneti tartózkodásokból a nagyszüleinél. A félelemből, hogy bedugják egy otthonba. Az ő szemében az időlegesség egyet jelentett azzal, hogy valami nem elég jó. Ahogy ő nem volt elég jó az anyjának ahhoz, hogy változtasson az életmódján.

- Hé, ne ilyen gyorsan! – mondta Zander.

Gabby csak most döbönt rá, hogy túl hevesen evez. Azt sem vette észre, hogy egyenesen egy másik csónak felé tart.

– Elnézést! – Zander gyorsan megragadta az egyik evezőt, változtatott az irányon, és az utolsó pillanatban sikerült megakadályoznia az összeütközést. – Jól vagy?

Gabby bólintott.

– Mindenesetre nem lesz egyszerű eljátszanunk a többiek előtt, hogy viszonyunk van. Többet kell tudnunk egymásról, hogy hihető legyen a történet. Szívesen feljegyeznék egy-két dolgot. Esetleg beülhetnénk a legközelebbi sörözőbe.

Húsz perccel később Zander egy pohár narancslével jött vissza Gabbyhoz, aki egy nagy fűzfa alatt ült a söröző előtti padok egyikén.

- Köszönöm – mondta. – Mesélj arról a rendezvényről, amelyet tervezel! – szólította fel a férfit.
- A gálaestnek az a célja, hogy pénzt gyűjtsünk a diszlexia kezelésére.
- Miért éppen arra?
- Mert sokak életét megnehezíti.

Zander hangjában volt valami, ami gyanút ébresztett Gabbyban.

- Tapasztalatból beszélsz?

A férfi bólintott.

– Igen, diszlexiás vagyok. Nálam csak nagyon későn ismerték fel, és ezért a fél életemen át azt hittem, hogy buta vagyok.

Zander gyomra még mindig összerándult, ha arra gondolt, mennyire beárnyékolta a gyerekkorát a tanulási zavara. Megalázó volt, hogy nem tudott olyan könnyűszerrel írni és olvasni, mint a nővérei.

– Nagyon sajnálom – mondta Gabby együttérzően. – Hidd el, ha más okból is, de tudom, mit éreztél. Sokszor hiányoztam az iskolából, és nem a saját hibámból, mégis szenvedtem attól, hogy mindig le voltam maradva, és a nagyszüleimnek sokat kellett költeniük egy magántanárra, aki korrepetált. Hány éves voltál, amikor kiderült a problémád? Nem emlékszem, hogy az iskolában tudtak volna a diszlexiáról. Jó fejnek számítottál, és népszerű voltál.

Zander elhúzta a száját.

– Sok munkámba került, hogy ne vegyék észre. És sokat segített, hogy a sportban mindig a legjobb voltam.

Igen, megtanulta elrejteni a hiányosságát. Megkérte a barátait, hogy írják meg helyette a fogalmazásokat, és úgy tett, mintha nem érdekelné, hogy rosszak a jegyei. Mindent elkövetett azért, hogy a problémája titokban maradjon.

– Végül aztán szerencsém lett. Tizenhét éves koromban a fociedzőm rájött, mi van velem, és később meg is állapították nálam a diszlexiát. Későn, de még nem túl későn. Nem mindenki ilyen szerencsés.

Zander rövid szünetet tartott.

– Ezért határoztam el – folytatta aztán –, hogy jótékonysági gálát szervezek, és pénzt gyűjtök ennek a zavarnak a kezelésére. Alessio sajnos nem tud eljönni a gálaestre, a jachtját azonban felajánlotta. Már minden jegy elkelt. Lesz árverés, négyfogásos vacsora, zene, tánc. És a legjobb, hogy a *Gossip* magazin beszámol az eseményről.

Zandernek úgy tűnt, hogy Gabby még sápadtabb lett, de végül határozottan bólintott.

– Jól van, majd minden tőlem telhetőt megteszek. Tudnál esetleg másolatot küldeni a vendéglistáról?

– Persze.

– És mesélnél még egy kicsit a családotról? Csak általánosságokat, amiket mindenki tudhat.

– Anyám ápolónő volt, mielőtt néhány éve nyugdíjba ment. Valójában orvosi egyetemre szeretett volna járni, arról azonban a szülei hallani sem akartak. Apám villanyszerelő volt, de már ő is nyugdíjas. Gyerekkoromban nagyon kevés pénzünk volt, de a szüleink mindig mindenben támogattak minket, gyerekeket. Ennek főként a nővéreim látták hasznát. Julia ügyvéd, Gemma pedig sebész.

Gabbyt ez mintha egy kicsit megijesztette volna, és Zander ezt érthetőnek találta. Gyerekkorában ő is így érzett. Hárman voltak testvérek, a két sikeres nővére és ő, az örök vesztes.

– Bathban nőttünk fel, a szüleim még ma is itt laknak. Julia, Gemma és én Londonban élünk és dolgozunk, de gyakran meglátogatjuk a szüleinket. Julia elvált, és egyedül neveli a két gyerekét, de remekül csinálja, mert nagyon ért a szervezéshez. Azt már tudod, hogy Gemmának néhány hét múlva lesz az esküvője. Nagyon fontos neki a karrierje, és nem hittük volna, hogy valaha is férjhez megy. Alessio azonban viharosan meghódította.

– Ő a legjobb barátod, igaz? Nem zavar, hogy ő lesz a testvéred férje?

– Nem, egyáltalán nem – állította Zander. Valójában azonban nyugtalanította a dolog, mert nem hitt a síríg tartó szerelemben. Tudta, hogy az emberek változnak, a szerelem pedig elmúlhat. Ezt a véleményét azonban soha senkivel sem osztotta meg. Az egyedüli vigasza az volt, hogy Claudiának sejtelve sem volt az ő mardosó kétségeiről és arról a felismeréséről, hogy hibát követett el. Most csak reménykedhetett, hogy a nővére és a barátja nem jár így. – Örülök a boldogságuknak.

Gabby szorgalmasan jegyzetelt.

– Veled mi a helyzet? – kérdezte Zander. – Egyke vagy? Claudiától egyszer mintha azt hallottam volna, hogy a nagyszüleidnél nőttél fel.

– Igen, így volt – felelte Gabby csendesen. – A szüleim halála után a nagyszüleim szerencsére magukhoz vettek. Hihetetlenül jók voltak hozzám, pedig már mind a ketten elmúltak hetvenévesek. Tökéletesen érthető lett volna, ha túl idősek tartották volna magukat ahhoz, hogy felneveljenek egy gyereket. Nagyon sokat köszönhetek nekik. Nagyapám néhány éve sajnos elhunyt. A nagymamámnak ez óriási veszteség, mert harmincöt évig éltek házasságban. Hihetetlen, mi?

– Az.

Zandert elszomorította, amit hallott, bár tudta, hogy az ő életében soha nem a házasság állt az első helyen, hanem mindig is a cége.

– Sajnálom, nem akartalak a veszteségedre emlékeztetni – mondta Gabby, aztán témát váltott.

– El tudod képzelni, hogy egyszer majd legyenek gyerekeid?

– Igen, talán. Valamikor a távoli jövőben. Egyébként sem vagyok biztos benne, hogy jó apa lennék-e. Tudnod kell, hogy munkamániás vagyok. Nem érdemes családot alapítani, ha az ember szinte soha nincs otthon, mert dolgozik. – Zander hirtelen elhallgatott, és figyelmesen méregette a lányt. – Te a teljes csomagra vágysz? A nagy Ő-re, gyerekekre és kertes házra?

Gabby bólintott.

– Mindenképpen. Amint megtaláltam az igazit.

Vagyis mi ketten egyáltalán nem illünk össze, gondolta Zander. Az életcéljaink különbözőbbek már nem is lehetnének.

– Akkor remélhetőleg jól megértjük egymást – mondta. – Én biztosan nem vagyok számodra az igazi.

– Igen, ez világos – felelte Gabby. – Most már csak a többiekkel kell megértetnünk, hogy köztünk csupán futó viszony van – tette hozzá, és felnevetett. – Valójában mit vársz tőlem az állítólagos barátnődként? Hogyan öltözzem? Semmiképpen sem szeretnék kellemetlenséget okozni.

– Biztosan nem fogsz. – Zander így is gondolta. A lány, ahogy itt ült előtte kifestetlenül és üdén, egyszerűen gyönyörű volt. – Mindegy, mit veszel fel, te mindig... jól fogsz festeni – mondta, miután sikerült lenyelnie a „csodaszép” szót.

Gabby nagy levegőt vett.

– Ezt csak úgy mondod, de nem egyedül az öltözködésről van szó. Arról is, ahogy majd viselkedünk. Egész idő alatt fognunk kell egymás kezét, és mélyen egymás szemébe néznünk?

Zander megrémült, amikor belegondolt, hogy mibe keveredett. A lány szemében is félelmet vélt látni. Azzal azonban már elkéstek, hogy meghátráljanak.

– Azt a benyomást kell keltenünk a többiekben, hogy vonzódunk egymáshoz – válaszolta.

Gabby homlokráncolva nézett rá.

– Te láthatóan nagyon egyszerűnek tartod ezt az egészet, pedig nem az. Ha elmegyünk arra a jachtra a sok gazdag és híres ember közé, senki sem fogja bevenni, hogy egy pár vagyunk, bármennyire mutatjuk is, hogy majd elepedünk egymásért.

Ez úgy hangzott, mintha a lány pánikba esett volna.

– Először is nyugodj meg, és figyelj rám! – kérte Zander. – Nem hiszem, hogy gond lesz. Talán csak előzetesen gyakorolnunk kellene egy kicsit – mondta.

Közelebb húzódott, és lehajtotta fejét, amíg az ajkuk majdnem egymáshoz nem ért. Gabby halkán felsóhajtott, aztán kinyitotta a száját, és átkulcsolta a férfi nyakát. Zander ebben a pillanatban elveszett, az esze végképp cserben hagyta. Már csak a lány hajának a vaníliaillatát érezte, a citromét a száján, és a fékezhetetlen vágyat, amelyet fellobbantott benne.

A pillanat szinte már túl intenzív volt. Amikor azonban a szomszéd asztalnál néhányan felnevettek, megtört a varázs, és Zander egyszeriben visszatért a valóságba. Nem volt könnyű elhúzódnia Gabbytól. Egy pillanattig hallgattak, és csak nézték egymást. Aztán a lány halkán és meglepetten elnevette magát.

– Nem tudom, mit mondjak. Ez egyszerűen...

– Óriási volt?

– Óriási hiba.

– Miért?

– Mert egyikünk sem akarja, hogy mindez valódi legyen. – Gabby még egyszer végigsimított az ajkán. – Ez a csók azonban most valódi volt. Sokkal fontosabb viszont, hogy te nem kérsz egy kapcsolatot bonyodalmaiból, én pedig...

– Te pedig a nagy Ő-re vársz.

Egyrészt igen, másrészt pedig Gabby nem szokott futó viszonyokba belemenni. Ezért is nem lett volna szabad megtörténnie ennek a csóknak. Ezért is tisztázta előre, hogy nem érdekli egy tisztán testi kapcsolat. Arra vágyik, ami a nagyszülei között volt, és Zander azt nem adhatja meg neki. Pontosabban nem *akarja* megadni.

– Igazad van – mondta a férfi komolyan. – Nem kellett volna megcsókolnom – ismerte el.

Megbánni mégsem tudta, hiába akarta.

– Figyelj, a csókhoz mindig ketten kellene. Az a fő, hogy többé nem történhet meg.

– Így van. Nem lesz több csók. Másrészt... ahhoz, hogy hitelesek legyünk, közel kell lennünk egymáshoz.

– Értem.

– Jól van, akkor mindent tisztáztunk. Egy kivétellel. Még meg kell adnod a számlaszámodat. Ez a... megállapodás közöttünk a nővérem esküvőjéig marad érvényben, és az három hónap múlva lesz. Arra gondoltam, hogy három részletben fizetek neked. A találkozásainkra is kidolgoztam egy tervet. Az első a pénteki gálán lesz.

Gabby mindent feljegyzett, és láthatóan örült, hogy újra semleges terepen mozognak.

– Oké, minden világos. Ott találkozunk?

– Nem. A gálaest Londonban lesz, ezért előtte a lakásomon kellene találkozunk. Ott átöltözhetsz, és utána majd ott is alhatsz. Két vendégszobám van, választhatsz közülük. Persze csak ha így megfelel neked...

A gondolatra, hogy Gabby nála tölti majd az éjszakát, Zandert forróság öntötte el. És látta a lányon, hogy ő is így van ezzel.

3. FEJEZET

Gabby a Temzére néző impozáns lakóház előtt állt, és már megint olyan érzése volt, hogy túl nagy fába vágta a fejszét. Remegett a gyomra, és egész héten azon gondolkodott, nem fújhatna-e mégis visszavonulót. Csakis azért nem mondta le a megállapodást, mert a nagymamájának szüksége van arra a pénzre, amelyet Zandertől kap.

Nagy levegőt vett, és felcsengetett. Az ajtó kinyílt, ő pedig bement az előcsarnokba, beszállt a liftbe, és megnyomta a hatodik emelet gombját. Kicsivel később már Zanderrel szemben állt, aki korábban zuhanyozhatott, mert a haja még vizesen csillogott. Farmernadrágot és pólót viselt, de mezítláb volt.

– Szia!

– Helló! Gyere be!

Gabby eleget tett a felszólításnak, és kíváncsian körbenézett a tágas lakótérben. Nagyon kevés bútor volt benne, mintha senki sem lakna itt.

– Kérsz teát vagy kávét? Esetleg valami erősebbet?

– Köszönöm, nem. Az lesz a legjobb, ha máris átöltözöm. Nem szeretném, ha elkésnének.

A férfi bólintott, és kinyitott egy ajtót a folyosón.

– Ez a vendégszoba – mondta.

Gabby bement, és fel-alá járkált az elképesztően tágas helyiségben. Közben újra meg újra a tükörbe nézett. Nyugodj meg! – mondta magának. Remélhetőleg hamarosan hat majd az a gyógynövényes nyugtató, amelyet bevett.

A tetőtéri lakás többi helyiségéhez hasonlóan itt is bézsszínűre voltak festve a falak, a bútorokat pedig mintha katalógusból választották volna. Akár szállodai szoba is lehetne, és Gabby azt találgatta, hány vendég járhatott itt előtte.

Aztán újra megnézte magát a tükörben. A ruha, amelyet Bath egyik elegáns butikjában vásárolt, kifejezetten tetszett neki. Méregdrága volt, de Zander nagyvonalúan számlát nyitott neki. A rajta elhelyezett pénz nagy részét Gabby már annak a társaságnak adományozta, amelyet a férfi a dislexia kezelésére alapított. A ruhavásárlást azonban nem kerülhette el.

Hosszú, pánt nélküli darab volt, a felsőrésze a testére simult, és kiemelte a domborulatait, a bő szoknyarész pedig eleganciát kölcsönzött neki. A haja kibontva omlott a vállára, és éppen csak leheletnyi sminket tett fel.

Valahogy túléli majd ezt az estét. Az új mantrája biztosan segíteni fog ebben: *gondolj a pénzre!* Ezt kell hajtogatnia magában.

Gabby összerendezte, amikor kopogtattak az ajtón. Kinyitotta, és amint meglátta Zandert, aki csodásan festett, legszívesebben magához rántotta volna. A férfi fekete szmokingot viselt, amely úgy állt rajta, mintha ráöntötték volna. Gabby vágyat érzett, hogy megcsókolja, de sietve összeszedte magát. Meglepve látta, hogy Zander is idegesnek tűnik. Lehet, hogy ugyanazt gondolja, mint ő? Hogy senki sem fogja bevenni a színjátékukat?

– Csodásan festesz – mondta a férfi.

– Igazán? – kérdezte Gabby kétkedve. – Mondd meg nyugodtan, ha nem.

Zander megrázta a fejét, és halványan elmosolyodott.

– Ne aggódj! Valóban öröm rád nézni. És hidd el, végig tudjuk csinálni!

Gabby bólintott.

– Jól van, ha így gondolsz. Viszont indulnunk kellene.

Meg tudjuk csinálni! Meg tudjuk csinálni, mondogatta magában Gabby a kocsiban, és megpróbált a szerepére koncentrálni, miközben Zander vezetett. Miután azonban a férfi leparkolt, és a Temze partján horgonyzó jachthoz indultak, visszatértek a kétségei.